

Ο Τριγωνοψαρούλης

Στο βάθος της θάλασσας, κάτω από την επιφάνεια των αγριεμένων κυμάτων, βρίσκεται η κοινωνία των ψαριών. Εκεί, όλα παραμένουν ίδια για αιώνες. Τίποτα δεν αλλάζει! Τα ψάρια αφήνουν τα αυγά τους στα ίδια σημεία και τα μικρά ψαράκια, μόλις βγουν από το αυγό, ξέρουν ότι πρέπει να τρέξουν στο σχολείο της κυρα-Σουπιάς. Στο σχολείο μαθαίνουν να σχεδιάζουν στο βυθό, να διαβάζουν τα μυστικά των βράχων, μα κυρίως να φυλάγονται από τα δίχτυα και τα αγκίστρια του ψαρά.

Κι αυτό το καλοκαίρι όλα έγιναν όπως πάντα. Τα ψάρια άφησαν τα αυγουλάκια τους στα ίδια σημεία και λίγες μέρες μετά βγήκαν τα μικρά. Στην αρχή έμοιαζαν όλα ίδια, μικρά και διάφανα. Όσο περνούσαν οι μέρες όμως, άρχιζαν να θυμίζουν τους γονείς τους.

Τα μικρά γλωσσάκια έμοιαζαν με τις μεγάλες γλώσσες, και τα μπαρμπουνάκια με τα κοκκινωπά μπαρμπούνια. Τα ξιφιάκια έμοιαζαν με τους ξιφίες και οι κουτσομουρίτσες ήταν ίδιες, φτυστές, οι μαμάδες τους οι κουτσομούρες. Όλα θύμιζαν το είδος τους.

Ωστόσο, καθώς όλα τα ψαράκια πήγαιναν προς το σχολείο της κυρα-Σουπιάς, ένα ξεχώριζε! Ήταν παράξενο κι αστείο!

Δεν έμοιαζε με κανένα από τα γνωστά είδη ψαριών. Ήταν κοντό και πλατύ σαν φεγγαρόψαρο, με μια μύτη μυτερή σαν του ξιφία και πλακουτσωτή σαν της κουτσομούρας, με ματάκια λαμπερά σαν της τσιπούρας και στόμα λοξό σαν του καρχαρία. Η ουρά του ήταν κι αυτή ένα μικρό τρίγωνο. Θα 'λεγε κανείς πως το σχήμα του έμοιαζε με το τριγωνάκι που λέμε τα κάλαντα.

Τα άλλα ψάρια, που στη διαδρομή αναγνώριζαν τα αδερφάκια τους και σχημάτιζαν παρέες, του έλεγαν γελώντας:

- Παράξενο που είσαι! Από ποια οικογένεια κατάγεσαι;

Μα αυτό δεν ήξερε να τους απαντήσει. Δεν έβλεπε και κανένα ψαράκι να του μοιάζει.

Η κυρα-Σουπιά περίμενε τους νέους μαθητές της στην είσοδο του μεγάλου βράχου και τους υποδεχόταν καλοσυνάτη:

- Καλώς ήρθατε, μπαρμπουνάκια, καλώς ήρθατε, γλωσσίτσες, καλώς τις τσιπουρίτσες. Καλώς ήρθες... καλώς ήρθες...

Δεν ήξερε τι να πει μόλις αντίκρισε το ... περίεργο ψαράκι.

«Τι είν' τούτο;», σκέφτηκε.

- Καλώς ήρθες, Τριγωνοψαρούλη!

Αυτό ήταν! Από τότε όλοι τον φώναζαν Τριγωνοψαρούλη.

Τις πρώτες μέρες, η δασκάλα η κυρα-Σουπιά ήταν πολύ καλή. Δε μάλωνε καθόλου τα ψαράκια,

όποια σκανταλιά κι αν έκαναν. Μόνο οι επιστάτες του σχολείου, τα καλαμαράκια, τους έδιναν καμιά με τα πλοκάμια τους πού και πού.

Γρήγορα όμως οι μέρες πέρασαν κι άρχισαν τα μαθήματα. Τα ψαράκια έπρεπε να μάθουν να σχεδιάζουν στο βυθό. Αν και στην αρχή όλα δυσκολεύτηκαν, σιγά σιγά το σχέδιο τούς φάνηκε παιχνίδι. Μόνο ο Τριγωνοψαρούλης δυσκολευόταν ακόμα. Ότι κι αν ήθελε να σχεδιάσει του έβγαινε σαν τριγωνάκι! Κύκλο ήθελε, τριγωνάκι σχεδίαζε. Τετράγωνο ήθελε, τριγωνάκι του έβγαινε πάλι! Του φαινόταν ακατόρθωτο να σχεδιάσει οτιδήποτε άλλο!

Τα άλλα ψαράκια, που μάθαιναν γρήγορα, τον κορόιδευαν:

- Τριγωνοψαρούλη, είσαι ο τελευταίος μαθητής! Μόνο τριγωνάκια ξέρεις να σχεδιάζεις, του έλεγαν.

- Είσαι τεμπέλης! Φώναζαν τα καλαμαράκια και τον χτυπούσαν με τα πλοκάμια τους.

- Δεν προσπαθείς, είσαι αφηρημένος και απρόσεκτος, του έλεγε η κυρα-Σουπιά.

Κι όμως προσπαθούσε, και μάλιστα πολύ! Και πρόσεχε και ήθελε να σχεδιάσει σωστά, αλλά ... δεν μπορούσε!

Ήταν τόσο δυστυχισμένος! Η κυρα-Σουπιά πήγαινε κοντά του και του έδειχνε τι έπρεπε να κάνει. Όμως, και πάλι ο Τριγωνοψαρούλης δεν τα κατάφερνε, κι εκείνη εκνευριζόταν και του έβαζε τις φωνές:

- Μα πότε θα μάθεις επιτέλους;

Όταν έφτασαν στο μάθημα που θα μάθαιναν να σχεδιάζουν τρίγωνα, περίμενε ν' ακούσει επιτέλους κι αυτός ένα «μπράβο», κάτι που ως τώρα δεν είχε ακούσει ποτέ κι από κανέναν. Όμως, ούτε η δασκάλα ούτε τα άλλα ψαράκια τού το είπαν. Αντίθετα, πάλι τον κορόιδευαν:

- Αυτό έλειπε να μην κάνεις σωστά τα τρίγωνα! Τι Τριγωνοψαρούλης θα ήσουν; του φώναζαν στο διάλειμμα.

Στο διάβασμα τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα. Όταν στους βράχους υπήρχαν σύμβολα με τριγωνάκια, ο Τριγωνοψαρούλης τα διάβαζε αμέσως. Όταν υπήρχαν κι άλλα σχέδια, αργούσε πάρα πολύ και τα ψαράκια, που βαριόντουσαν, έκαναν φασαρία. Ακόμα κι αν ήξερε να διαβάσει, τα έχανε κι έκανε λάθος. Η κυρα-Σουπιά θύμωνε, και πάλι τον κατσάδιαζε.

Ούτε και στο διάλειμμα τα άλλα ψαράκια τού συμπεριφέρονταν καλύτερα. Δεν τον έκαναν παρέα, μια και ήθελαν να παίζουν πάντα με τους καλύτερους μαθητές, όπως το λιθρίνι, το σαφρίδι και το λαβράκι. Το σχολείο γι' αυτόν ήταν ένα μαρτύριο. Καθόταν λοιπόν μόνος του στη γωνιά ενός βράχου κι έτρωγε το πλαγκτό του, σχεδίαζε τα τριγωνάκια του και καμιά φορά σιγοτραγουδούσε μελαγχολικά:

Δεν είμαι χαζούλης,
δεν είμαι κουτός,
είμαι ο Τριγωνοψαρούλης
και είμαι **διαφορετικός**.

Βαγγέλης Ηλιόπουλος, *Ο Τριγωνοψαρούλης*, εκδ. Πατάκη